

Chương thứ 19

MÙU CHƯỚC THẦN DIỆU

Người đến lại là Hải Linh Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phải là thần tiên, y cũng có lúc sai lầm.

Toàn thân Thâm Bích Quân lạnh hắt đi.

Đầu đội mũ đi mưa, tay cầm trường kiếm, Hải Linh Tử đứng ngay trước mặt nàng, không quá bảy tám thước, áo quần lão ướt nhèm dính sát vào thân người khô sậy của lão như một lớp da rắn.

Lão xem ra như một con quỷ dữ mới trôn từ địa ngục ra, đi tìm người đòi mạng.

Thâm Bích Quân không dám nhìn tới lão, nàng ngoảnh mặt lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang cười.

Hải Linh Tử lạnh lùng nói:

- Hai vị chắc không ngờ người đến đây lại là tôi!

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Ngươi cho là ta không ngờ tới? Thật ra ta đã thấy ngươi lén lút núp ở nơi đó. Ta nói này giờ là cho ngươi nghe đây, nếu không có bao giờ ngươi dám thò mặt ra?

Y cười khoái trá làm sao, lời nói thốt ra thật là tự nhiên.

Ngay cả Thâm Bích Quân cơ hồ không nhận được muốn tin vào lời nói đó.

Hải Linh Tử cũng không nhận được biến đổi sắc mặt, nhưng chân vẫn chưa dừng lại.

Lão đi không nhanh, bởi vì một bước của lão, phối hợp với đường kiếm.

Lúc lão hành động, toàn thân hoàn toàn không một chỗ hở.

Lão không phải là hạng người bị một hai câu nói làm dao động tinh thần.

Tiêu Thập Nhất Lang không chờ được nữa.

Y lấy hết sức lực, tung người lại.

Rồi sau đó, y rớt xuống.

Khí lực của y không tiếp nối được, y như tảng đá từ trên không rớt xuống dưới chân Hải Linh Tử.

Thẩm Bích Quân la lên thất thanh.

Thanh kiếm của Hải Linh Tử như con rắn độc đánh xuống, đâm vào sau eo lưng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang tựa hồ không thể tránh kịp, thân hình rút lại, lấy bả dít bên phải đỡ lấy thanh kiếm của Hải Linh Tử!

Phách một tiếng, lưỡi kiếm đâm vào thịt, máu tươi bắn ra tứ tung.

Hải Linh Tử lộ vẻ cười hung dữ, đang tính rút kiếm ra, đâm tiếp!

Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên xoay tay lại, lấy bàn tay thịt chụp lấy lưỡi kiếm.

Hải Linh Tử giằng ra, chưa thoát được, thân hình loạng choạng.

Kim châm đã bắn lại như mưa rào!

Lối ứng biến thần tốc của Tiêu Thập Nhất Lang, không ai có thể tưởng tượng ra được.

Y biết mình đã kiệt sức, bị trọng thương không thể đối địch, bèn lấy tâm thân mình ra đón thanh kiếm của Hải Linh Tử, chỉ cốt để giữ chặt cứng thanh kiếm như rắn độc của lão!

Y phải cho Thẩm Bích Quân một cơ hội để ra tay.

Y chỉ sợ Thảm Bích Quân sẽ để lỡ cơ hội, do đó bọn họ sẽ chết chắc chắn!

May mà Thảm Bích Quân đã học được nhiều kinh nghiệm. Trong tích tắc, nàng đã phóng ra bảy cây châm!

Mãn Thiên Hoa Vũ!

Cái tên ấy nghe qua nhiều lần, nhưng là thủ pháp phóng ám khí lợi hại nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục xuống, chính là sợ che mắt tầm ám khí.

Hải Linh Tử gầm lên một tiếng cuồng nộ, quăng kiếm ra, Tiêu Thập Nhất Lang đã lăn người lại, ôm cứng lấy chân của lão, lúc lão đổ sầm xuống, trên người đã cắm thêm một cây chủ thủ.

Một cây chủ thủ hầu như không có tỳ vết, cắm trên thân người một tên ác ma xấu xí vô cùng!

Tiêu Thập Nhất Lang nằm ngẩng mặt lên trời, thở hổn hển, y có cảm giác nước mưa đập trên người đã không còn thấy rát.

Hạt mưa đã nhỏ đi chẳng? Hay cảm giác của y đã bị tê liệt?

Thảm Bích Quân đứng ngăn người ra đó, hoang mang nhìn cái xác của Hải Linh Tử trên mặt đất.

Nàng hầu như không tin đó là sự thật.

Cả người nàng như bị sắp tan biến.

Tiêu Thập Nhất Lang loay hoay, ra vẻ muốn bò dậy.

Thảm Bích Quân lúc đó mới định thần lại, chạy tới đỡ y, dịu dàng nói:

- Vết ... vết thương của anh ...

Nhìn thấy vết thương của y, nước mắt của nàng đã trào ra đầy hai má.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thương tích của tôi không đến nỗi gì, cô đỡ tôi ngồi dậy dùm.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng anh ... anh nằm nghỉ thì tốt hơn.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Tôi phải ngồi dậy, không thì sợ muốn nằm soài ra đây không bao giờ dậy.

Mưa đã bớt đi, nhưng vẫn đang còn chưa dứt.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể của Hải Linh Tử và Đồ Khiếu Thiên, làm như đang điều tức.

Thẩm Bích Quân đang mãi nhìn y, làm như khắp trời đất chỉ có một mình y, làm như nếu ánh mắt của nàng dời khỏi người y, nàng sẽ bị tan biến đi mất.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn nhắm mắt, đột nhiên y nói:

- Triệu Vô Cực, ngươi đã lại rồi còn muốn núp ở đó làm gì?

Trái tim của Thẩm Bích Quân đập mạnh lên thành linh, ánh mắt nàng đưa quanh tìm kiếm, bóng dáng Triệu Vô Cực nào thấy đâu?

Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên lại nói:

- Triệu Vô Cực, ngươi đã lại rồi còn muốn núp ở đó làm gì?

Cùng một câu, y lập đi lập lại những bốn lần.

Cách mỗi tuần trà, y lại nói một lần, nói đến lần thứ ba, Thẩm Bích Quân đã hiểu ra, y chỉ đang dọa thám, nhưng đợi đến lần thứ tư, Triệu Vô Cực quả nhiên bị y nói mà ra mặt.

Triệu Vô Cực chân bước vẫn còn ra vẻ ung dung, nhưng trên mặt lộ đầy kinh hãi, lão tự tin chân mình đi rất nhẹ, thật tình nghĩ không ra, Tiêu Thập Nhất Lang làm cách nào biết lão đã tới.

Tiêu Thập Nhất Lang đã mở mắt ra, nhưng y chẳng để mắt tới lão, y hời hợt cười nói:

- Ta biết ngươi sớm muộn gì cũng lại đây, nào ngờ ngươi lại quá trễ, ngay cả Hải Linh Tử còn tới trước ngươi một bước.

Ánh mắt của Triệu Vô Cực lướt qua xác chết trên mặt đất, lão biến sắc mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc và hoài nghi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi đừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, hai người ấy không phải bị ta giết!

Triệu Vô Cực hỏi:

- Không phải ngươi? Là ai?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta cũng chẳng biết là ai, bọn họ vừa đi đến đây, đột nhiên lăn ra chết.

Ánh mắt Triệu Vô Cực lấp loáng, lão hỏi:

- Bọn họ tự mình chết?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy, ngươi chỉ cần bước lại, xem thử vết thương bọn họ thì biết.

Triệu Vô Cực không những không bước lại, lão ngược lại còn thụt lùi mấy bước, nói:

- Chẳng cần phải bước lại, ta ở đây cũng thấy rõ mòn một!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi không tin lời ta nói?

Cặp môi của Triệu Vô Cực mấp máy mấy cái, nhưng không nói gì. Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, nói:

- Ta đã kiệt hết sức rồi, lại bị trọng thương, chạy còn chạy không nổi, làm gì mà giết được Đồ đại hiệp và đệ nhất cao thủ phái Nam Hải?

Y lại thở ra thêm một hơi, nói:

- Bây giờ ta ngồi đây, chỉ còn chờ chết là xong.

Triệu Vô Cực hỏi:

- Chờ chết?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Chẳng thèm giấu ngươi, nếu bây giờ ngươi lại cắt đầu ta, ta cũng chẳng còn tí phản kháng, thậm nhất là, kim châm của Thâm cô nương cũng chẳng còn cây nào.

Thâm Bích Quân thấy cô hống đấng vô cùng, đấng muốn chết.

Tự nhiên nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang đang nói thật.

Nhưng tại sao y đi nói thật làm gì, y có bệnh không?

Triệu Vô Cực mà bước lại, hậu quả thật không thể lường được.

Nhưng Triệu Vô Cực không những không bước tới, còn bước lùi lại vài bước.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi muốn giết ta, bây giờ là lúc tốt nhất, ngươi còn chờ gì không lại đây?

Triệu Vô Cực đột nhiên ngẩng mặt cười lớn lên, cười muốn ra cả nước mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Lúc ngươi giết người, nhất định phải cười sao?

Triệu Vô Cực cười lớn nói:

- Hai vị một người tung một người hứng, diễn tuồng quả nhiên thật xuất sắc. chỉ tiếc tại hạ chẳng nhà quê như lão Đồ, cũng chẳng ngu xuẩn như Hải Linh Tử.

Tiên Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi cho là ta đang lừa gạt ngươi?

Triệu Vô Cực nói:

- Ta chẳng qua không muốn bị người ta cho một dao vào giữa ngực mà thôi.

Tiên Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cơ hội quá tốt, bỏ qua thật tình quá uổng.

Triệu Vô Cực cười nói:

- Cảm ơn cảm ơn, lòng tốt của các hạ, tôi xin nhớ trong lòng.

Tiên Thập Nhất Lang nói:

- Nếu bây giờ ngươi bỏ đi, nhất định sẽ hối hận đấy!

Triệu Vô Cực cười nói:

- Còn sống mà hối hận còn hơn là chết.

Nói chưa xong, thân hình của y đã bắn ngược lại.

Tiên Thập Nhất Lang nói:

- Nếu ngươi nghĩ thấu rồi, cứ việc trở lại, ta cũng chẳng chạy đi được đâu.

Câu nói ấy cũng chẳng biết Triệu Vô Cực có nghe được hay không.

Bởi vì vừa nói xong, y đã đi mất tăm mất dạng.

Triệu Vô Cực vừa đi rồi, cả người Thâm Bích Quân như mềm rụn cả xuống, nàng hờn hờ nói:

- Thật không ngờ Triệu Vô Cực lại bị anh dọa chạy mất.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, cười khỏ nói:

- Cô cho là tôi chắc ăn lắm?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng tôi đã hoảng hồn muốn chết, anh vẫn còn tỉnh bơ ra đó.

Tiêu Thập Nhất Lang than một tiếng:

- Cũng may có cơn mưa lớn.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Cơn mưa?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật ra hồi nãy tôi đã chẳng mồ hôi chảy đầy cả mặt mày, nhưng Triệu Vô Cực chắc hẳn cho là nước mưa, máu me trên người tôi cũng bị nước mưa tẩy sạch.

Y cười một tiếng, nói:

- Cơn mưa lớn đổ xuống, người nào cũng như con chó què, mọi người đều thê thảm như nhau, nếu không, cỡ người thông minh như Triệu Vô Cực, làm sao mà không thấy rõ ràng có chỗ không đúng?

Thẩm Bích Quân nhìn y đang cười, gương mặt nàng bỗng lộ ra một nét ưu tư.

Tuy y còn đang cười, nụ cười sao mà gượng gạo, mệt mỏi.

Tự nhiên Tiêu Thập Nhất Lang biết nàng đang ưu tư chuyện gì.

Thẩm Bích Quân không nhịn được nói:

- Lệ Cương đến bây giờ còn chưa lại, e là sẽ không lại thôi!

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

-- , chỉ e là không lại.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Thẩm Bích Quân đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay y.

Bình thời nhất định nàng không bao giờ làm như vậy, nhưng bây giờ không phải bình thời.

Bây giờ không chừng là phút cuối cùng hai người với nhau.

Hai người ngoài miệng còn đang lừa dối mình, trong lòng đều đã rõ ràng.

Chắc chắn Lệ Cương sẽ lại, không những vậy mà còn sẽ lại tức thì.

Dù Lệ Cương không lại, họ cũng chẳng còn sức lực duy trì thêm, Lệ Cương lại, họ còn gì đường sống nữa?

Trái tim của Lệ Cương, chính là một cây đao!

Thẩm Bích Quân nhìn chăm chú vào Tiêu Thập Nhất Lang, nói:

- Tôi ... tôi chỉ muốn anh biết rõ một chuyện.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nói đi.

Thẩm Bích Quân cắn môi, cúi đầu xuống, nàng dịu dàng nói:

- Bất kể là chuyện gì, thật tình tôi không hỏi hận điều gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nói, cũng chẳng động đậy, cả người y hình như si ngốc ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nói:

- Chỉ cần cô chịu, tôi còn có cách đối phó Lệ Cương.

Mưa đã nhỏ đi.

Lệ Cương lấy mũ đi mưa trên đầu xuống, lấy ống tay áo chùi mặt.

Y tìm muốn hết cả nửa hòn núi, hầu như đã hết còn hy vọng.

Chính lúc ấy, y phát hiện ra Thảm Bích Quân và Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang nằm lăn ra mặt ngựa lên trên, Hải Linh Tử nằm úp trên mé phải của y, trong tay còn cầm thanh kiếm, thanh kiếm ngấp vào hông của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đồ Khiếu Thiên nằm bên trái, một tay giữ mạch môn của Tiêu Thập Nhất Lang, tay kia ấn trên huyệt Huyền Cơ trên ngực y.

Ba người ấy hiển nhiên qua một trường ác đấu đã chết chum một chỗ.

Thêm một vài bước nữa, là Thảm Bích Quân.

Ngực nàng còn đang phập phồng, hiển nhiên vẫn chưa chết.

Mặt nàng trắng bệch, hai hàng lông mi dài khép kín, vạt áo đẫm nước mưa, bó sát vào gò ngực gọn sóng đầy quyên rũ.

Lệ Cương vừa để mắt vào nàng, ánh mắt của y đã dính chặt lấy không rời, chân y không di động, gương mặt vẫn không có chút biểu tình.

Thảm Bích Quân hình như đang ngủ, hoặc đang thiếp đi, hoàn toàn không hay biết có người đang lại gần bên nàng.

Gương mặt lạnh như đá của Lệ Cương bỗng nhiên nổi lên một trận biến hóa kỳ dị, cặp mắt sắc như dao, lạnh như băng đột nhiên như bị lửa thiêu đốt lên.

Hô hấp của y cũng từ từ gấp rút, hình như thở than, lắm bảm:

- Quả nhiên không hô danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Câu nói ấy vừa chưa nói xong, người của y đã chồm lên người Thảm Bích Quân.

Thân hình của Thảm Bích Quân hình như đang run rẩy.

Lệ Cương thở hên hên, xé phăng áo nàng ra, cặp mắt như lửa cháy càng rực sáng lên.

Đột nhiên, cặp mắt ấy lòi ra như hai con mắt cá.

Người của y cũng đột nhiên rướn lên, cứng đờ ra, trong miệng từ từ ứa ra từng tia từng tia máu.

Một lưỡi dao đã đâm xuyên qua lồng ngực vào cạnh trái tim.

Thẩm Bích Quân đang còn không ngớt run rẩy

Tay nàng đang nắm chặt con dao, máu tươi từ trong người Lệ Cương chảy ra trên bàn tay trắng nõn như xuân hoa.

Thậm chí nàng còn cảm giác được thân thể của Lệ Cương đang từ từ cương cứng, từ từ lạnh giá ...

Nàng lấy hết sức lực, đẩy như điên như cuồng thân thể của y ra, đứng dậy, thở hên hên một hồi, hai hàm răng không ngớt đánh lập cập vào nhau, cặp môi trắng bệch ra không còn một tý máu.

Sau đó, đột nhiên nàng gập người lại, nôn mửa ra.

Lên núi tuy đã khô, nhưng có lúc xuống núi còn khô hơn.

Thẩm Bích Quân loạng choạng dìu Tiên Thập Nhất Lang, đi xuống con đường núi.

Tuy nàng biết bây giờ chẳng còn ai rượt theo, nhưng nàng vẫn đang ráng sức chạy, nàng chỉ muốn chạy xa thân thể Lệ Cương chừng nào hay chừng đó.

Bây giờ nàng mới biết rõ gương mặt thật của kẻ quân tử Kiến Sắc Bất Loạn.

Tiên Thập Nhất Lang nãy giờ vẫn không nói gì, bởi vì y biết nói gì cũng đều làm cho nàng bị kích động, y không hề muốn nàng phải chịu xúc động thêm một chút nào.

Trong lòng y chỉ biết cảm kích.

Nếu Thâm Bích Quân không phải vì y, dù chết nàng cũng không làm được chuyện như vậy.

Bên cạnh con đường núi, trong khu rừng rậm, hình như có hai bóng người.

Nhưng bọn họ không hề hay biết đến.

Bọn họ không hề biết rằng Liên Thành Bích đang ở trong khu rừng rậm sát bên cạnh chỗ họ đi qua.

Liên Thành Bích nhìn hai người đi qua, y chẳng nói gì, cũng chẳng ngăn trở, thậm chí gương mặt của y xem ra vẫn bình tĩnh như lúc bình thường.

Đứng bên cạnh y là Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực bình thời vẫn tự phụ công phu hàm dưỡng của mình, bây giờ cũng không nhịn được.

Lão đã biết lúc này mình bị lừa, lão không nhịn được muốn rượt theo.

Nhưng Liên Thành Bích kéo tay lão lại.

Triệu Vô Cực ngơ ngác, hỏi dò:

- Liên huynh không muốn khuyên phu nhân trở về sao?

Liên Thành Bích chậm chậm lắc đầu, hững hờ nói:

- Nàng muốn trở về, sớm muộn gì rồi cũng sẽ về, nếu không muốn về, khuyên cũng vô ích.

Triệu Vô Cực lặng thinh một hồi, hình như đang dò xét dụng ý của Liên Thành Bích, một hồi thật lâu, khóe miệng của lão bỗng lộ một nụ cười thật kỳ dị.

Lão cười nhẹ, lẩm bẫm:

- Không sai, Liên phu nhân sớm muộn gì rồi cũng trở về, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng sống thêm được bao nhiêu lâu.

Qua hết sườn núi trước mặt, là đất bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa tay che miệng, khe khẽ ho mấy tiếng.

Thẩm Bích Quân dịu dàng hỏi:

- Anh có muốn nghỉ một lát không?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu, người y bỗng nhiên đổ xuống, bàn tay che miệng cũng buông ra.

Lòng bàn tay y ướt đẫm máu tươi.

Thẩm Bích Quân sợ quá, loạng choạng đỡ lấy y.

Chính ngay lúc ấy, trong bụng nàng bỗng nhói lên một cơn đau kịch liệt không thể hình dung, làm như tâm can ngũ tạng cùng cắn xé một lúc, cắn muốn vỡ cả mặt ra.

Cả người nàng đột nhiên mềm nhũn, từ sườn núi lăn tràn xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy trước Thẩm Bích Quân.

Y vừa tỉnh là nghĩ ngay tới Thẩm Bích Quân, y lập tức xoay qua xoay lại tìm kiếm.

Thực ra y cũng chẳng cần tìm kiếm, vì Thẩm Bích Quân đang nằm ngay kế bên.

Nhưng chỗ bọn họ nằm, không phải là bãi cỏ phía dưới sườn núi, mà là một chiếc giường lớn, vừa êm ái, vừa thoải mái, lại còn có màn trướng treo đàng hoàng lịch sự.

Chăn gối trên giường làm bằng tơ lụa, vừa trơn láng, vừa tân kỳ, trên mặt thêu thùa những đóa hoa vừa linh động vừa tinh xảo.

Trên người bọn họ cũng được thay bằng y phục mới mẻ lịch sự, cũng đẹp đẽ tinh xảo như những đồ chăn gối.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác mình đến một nơi thật kỳ dị.

Không lẽ đây là mộng?

Trong phòng thật ra cũng không trang trí thứ gì ly kỳ cổ quái, chẳng qua thứ nào thứ nấy đều tinh xảo đến cực điểm, thậm chí đến độ làm như muốn khoa trương.

Ngay cả cây nến, trên mặt còn khảm đầy những hạt minh châu, bảo thạch bảy màu, tâm ren trên màn trướng làm bằng những sợi tơ vàng óng ánh.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang biết chủ nhân nơi đây không phải là thứ phú ông mới giàu lên.

Bởi vì mỗi thứ nơi đây đều được tuyển chọn rất đẹp đẽ, nhiều thứ như vậy góp lại một chỗ mà không thấy bề bộn, phàm tục, xem ra còn thấy có vẻ hòa điệu với nhau.

Phú hộ phát tài không thể nào có cặp mắt mỹ thuật đến như vậy.

Cho dù là mộng thì đây cũng là một cơn mộng kỳ dị mà tuyệt vời.

Rất tiếc Tiêu Thập Nhất Lang không phải là thứ người thích nằm mộng.

Y nhẹ nhẹ bước xuống giường, không để kinh động tới Thảm Bích Quân ... Y không muốn Thảm Bích Quân tỉnh dậy thấy mình nằm bên cạnh y, y không muốn làm chuyện gì để cho nàng khó xử.

Mặt đất trải một tấm thảm Ba Tư êm ái.

Tiêu Thập Nhất Lang đi chân trần ra khỏi phòng.

Một khoảng cách như vậy, bình thời y đi qua chỉ trong một chớp mắt, nhưng bây giờ thì quá lâu, cứ bước một bước, xương cốt trên người y như muốn gãy cả ra.

Nhưng thương thế trên người y, không thể nghi ngờ gì, đã đỡ bớt đi rất nhiều, nếu không, ngay cả một bước, chưa chắc là y đã đi nổi.

Làm cách nào thương thế của y bỗng nhiên giảm đi được nhiều như thế?

Bởi vì y ngủ được một giấc? Hay có người đã trị thương thế cho y?

Chủ nhân nơi đây là ai?

Tại sao muốn cứu y?

Có rất nhiều vấn đề, nhưng y chẳng buồn vội nghĩ đến.

Bởi y biết có vội cũng chẳng ích gì.

Trước mặt có cửa lớn, trù khắc tinh xảo, còn có một chốt cửa làm bằng vàng.

Cửa mở hé.

Đẩy cửa bước vào, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức thấy ngay một cảnh tượng còn ly kỳ hơn cả trong mộng!

Trong cuộc đời lịch lãm của y, y chưa từng gặp và ngay cả tưởng tượng được đến một cảnh tượng nào ly kỳ như vậy!

Căn nhà ấy, so với gian vừa rồi còn lớn hơn, nhưng trong nhà chỉ có một cái bàn. Một cái bàn hầu như chiếm gần hết cả gian nhà.

Trên bàn bày xếp một gian nhà, một thứ gian nhà đồ chơi.

Ngay cả lúc con nít nằm mộng, cũng không thể nào mơ được đến những thứ đồ chơi tinh xảo đẹp đẽ như vậy.

Nguyên cả gian nhà đều lấy những vật liệu thực dụng làm thành, mái ngói bằng lưu ly, cùng loại với thứ trong hoàng cung, chẳng qua ít đi mấy chục lần.

Chung quanh gian nhà là một vườn hoa thật lớn.

Trong vườn có tùng trúc, hoa cỏ, có cầu bắc ngang qua dòng nước, có núi giả lầu các, thậm chí trong bụi rậm còn thấy chó vàng, thỏ trắng, tiên hạc, nai hoẵng.

Cây thì xanh, hoa thì thơm, chẳng qua nhỏ hơn mười lần so với ngoài đời.

Những con nai, con thỏ tuy là đồ nặn, nhưng xem ra linh động như là sống, làm như mình mà vẫy tay một cái, chúng sẽ chạy lại trước mặt mình.

Tiêu Thập Nhất Lang thấy thích nhất là toà bát giác đình phía sau cái cầu cửu khúc, ngói xanh lan can màu đỏ, trên bàn còn bày một bộ cờ đang chơi dở, hai lão già chơi cờ đội mũ cao xem ra đã quá mệt mỏi.

Lão già áo đỏ thì đang ngồi câu cá bên cạnh dòng nước, một tay ôm đầu, lông mày thì chau lại, tựa hồ đang suy nghĩ đến bàn cờ chơi dở.

Còn lão già mặc áo xanh thì ngồi bên cạnh rửa chân, trong tay cầm đôi giày vừa mới tháo ra, đang nghiêng đầu liếc nhìn lão già áo đỏ. miệng chúm chím cười đắc ý.

Ván cờ này, xem ra lão ta đang cầm chắc trong tay.

Hai cái tượng nhỏ đó dáng điệu như thật, râu tóc linh động, y phục mặc trên người, đều may bằng chất liệu thật là xa hoa, cắt xén rất hợp thân người.

Bao nhiêu đó, đã đủ làm cho người ta nhìn muốn loạn cả mắt, mê mệt cả tâm thần.

Nhưng so với căn nhà, cũng chẳng là gì cả.

Nguyên căn nhà trước sau tổng cộng có hai mươi bảy gian.

Có thính sảnh trước, hai bên, có hoa thính, có phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn, thậm chí còn có phòng bếp.

Từ cửa sổ mỗi phòng, có thể trông thấy trần thiết trang trí bên trong một cách rõ ràng chi ly.

Mỗi gian phòng, mỗi thứ trong phòng, xem ra hình như là đồ thật.

Trong thính phòng, bày biện những chiếc ghế làm bằng gỗ đàn, trên ghế có lót nệm.

Trên tường treo những bức họa, giữa là một bức sơn thủy, mưa mù mông lung, tình trí tiêu lệ, nhìn kỹ một chút, những chữ phía dưới nhỏ như chân ruồi, chính là thủ bút của Ngô Đạo Tử.

Tiêu Thập Nhất Lang thích nhất, là bức đối

Thường vị ảm tửu nhi túy

(Nhiều lúc không uống mà say)
Dĩ bất độc thư nhi thông
(Không đi đọc sách mà biết)

Ý chí thật là thoát tục, thật là hợp cảnh làm sao!

Trong thính sảnh, có hai người đang ngồi, hình như đang đợi chủ nhân tiếp kiến.

Hai đứa tiểu đồng đang ôm bình trà đẩy rèm đi vào.

Mấy đứa a hoàn đang cười cười cợt cợt, hình như không xem hai người ấy ra gì, bởi vì bọn họ biết rằng, chủ nhân ở đây đối với những người đó cũng xem thường lắm.

Chủ nhân còn đang nằm trong phòng ôm gối ngủ vùi.

Bên cạnh giường đã có sẵn bốn đứa a hoàn đợi y dậy, một người đang cầm một chiếc mũ hình dáng rất cổ, một người cầm chiếc hoàng bào làm bằng vàng tơ, một người đang cầm quạt phe phẩy.

Còn có một người đang khom lưng chùi đôi giày.

Tuổi tác của chủ nhân hình như chưa lớn lắm, mặt mày trắng trẻo, không có râu, xem ra rất anh tuấn.

Phòng sau có một mỹ nữ mặc đồ mỏng, đang ngồi tiểu tiện, cặp lông mày xinh xắn có vẻ hơi chau, hình như đã qua một đêm chăn gối, trong cơn ngọt ngào còn đượm mấy phần đau đớn xấu hổ.

Phòng bếp đang bận rộn, hiển nhiên đang chuẩn bị đồ ăn sáng cho chủ nhân gia.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Phúc đức tên này thật không nhỏ.

Mỗi phòng đều có người, đều là những thiếu nữ trẻ đẹp mỹ miều. Có người đang ôm đàn, có người đang ngồi chép sách, có người đang thêu thùa, có người đang trang điểm, cũng có người đang còn chưa ngủ dậy.

Hai mươi gian phòng, chỉ có một gian còn trống.

Gian phòng ấy nằm một bên góc, bên ngoài có một hành lang uốn khúc rợp những cây, bên trong bốn bên đều để sách, trên án còn có một lư hương đang nghi ngút khói.

Bên cạnh lư, văn phòng tứ bảo đều để sẵn đầy đủ, còn có một bức họa chưa vẽ xong, một bức họa Khiêu Đăng Khán Kiếm (Đốt đèn xem kiếm), khí thế oai nghiêm, chưa vẽ xong mà đã lộ vẻ bất phàm.

Xem ra chủ nhân nơi đây là một người ẩn sĩ tài kiếm văn võ.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng còn là con nít, nhưng mắt nhìn thấy những thứ đồ chơi như vậy trước mắt, không nhịn nổi cũng nhìn sững sờ ra, cơ hồ hận không thể thu nhỏ thân hình lại chui vào đó, đùa giỡn một hồi.

Nghe tiếng rên nhỏ sau lưng, y mới biết Thảm Bích Quân đã tới tự hồi nào.

Gương mặt của Thảm Bích Quân trắng bệch, ngay cả một chút máu cũng không thấy đâu, có điều ánh mắt của nàng cũng thoảng vẻ thích thú như một đứa con nít.

Nàng dựa người vào cửa, nhìn gian phòng đồ chơi, bất giác cũng nhìn sững sờ.

Một hồi thật lâu, nàng mới thở ra một hơi, nói:

- Gian nhà này đẹp quá, nếu ở trong đó vài ngày, nhất định là thích lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Tiếc là chẳng có ai thần thông quảng đại biến chúng ta nhỏ đi.

Thảm Bích Quân quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một hồi thật lâu, rồi nhoẽn miệng cười nói:

- Mình còn chưa chết.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm gật đầu, chăm chú nhìn nàng nói:

- Mình còn chưa chết.

Đấy chẳng qua là một câu nói thật phổ thông, nhưng từ miệng của họ thốt ra, bao hàm không biết bao nhiêu là sung sướng, bao nhiêu là cảm kích.

Cái ham muốn của con người, vốn không bao giờ thấy đủ.

Nhưng bọn họ hình như chỉ cần sống, là không còn hy vọng gì thêm.

Lại một hồi thật lâu, Thảm Bích Quân mới cúi đầu xuống, hỏi:

- Có phải anh đem tôi lại đây?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc tôi tỉnh lại, đã thấy mình ở đây.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Anh cũng không biết nơi đây là đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi cũng không biết.

Thảm Bích Quân xoay đầu lại nhìn gian nhà đồ chơi, nói:

- Tôi nghĩ là, chủ nhân nơi này nhất định là một kỳ nhân, và cũng là một người rất thú vị.

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng nói:

- Nếu không phải là kỳ nhân, cũng chẳng làm ra được chuyện như vậy.

Thảm Bích Quân nói:

- Nhưng y là người đã cứu chúng ta, tại sao y không ra gặp mặt mình nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp trả lời, đã có tiếng cười như chuông ngân vang lên từ ngoài cửa.

Một người cười tươi bước vào nói:

- Bởi chủ nhân nhà chúng tôi sợ làm kinh động đến giấc mộng đẹp của hiền kang lệ.

Ba chữ "hiền kang lệ" lọt vào tai Thâm Bích Quân, màng tai nàng lập tức nóng bừng lên.

Người ta ngỡ bọn họ là vợ chồng.

Lòng nàng cảm thấy bán loạn vô cùng, không biết rốt cuộc là mùi vị gì, nàng muốn liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang xem y lộ về gì, mà không có can đảm.

Nàng cúi đầu, không hề nhìn người đang đi vào, chỉ nghe có mùi thơm thoang thoảng.

Mùi thơm của hoa lan.

Người vừa bước vào, thanh nhã như hoa lan.

Nàng ta mặc bộ đồ màu trắng, lông mày cắt xén, không điểm trang phấn son, mái tóc đen nhánh tùy tiện vén lên cao, toàn thân trên dưới tìm không ra một thứ trang sức ngọc ngà châu báu.

Miệng nàng rất lớn, lúc không cười, lộ rõ ràng vẻ kiên cường, thậm chí còn có vẻ tàn bạo, nhưng cười lên, bày ra hàm răng trắng như ngọc, lại trở nên quyền rũ ôn nhu làm sao.

Phía ót nàng hơi cao, nhưng lại càng làm cho nàng thêm mỹ lệ, một thứ mỹ lệ làm mê mệt đa số đàn ông.

Người đàn bà này không thể nói là đẹp, nhưng đứng trong một căn nhà cao quý mỹ lệ này, bỗng lộ rõ ràng vẻ thoát tục, nếu không có Thâm Bích Quân ở đó, bao nhiêu huy hoàng có lẽ đều bị nàng ta chiếm hết.

Tuy Thâm Bích Quân không nhìn nàng ta, nhưng nàng ta lại đang nhìn Thâm Bích Quân.

Một người đàn bà đẹp gặp một người đàn bà khác còn đẹp hơn, không thể không nhìn từ đầu tới chân, từ trên xuống dưới, nhìn chăm chú kỹ lưỡng một phen.

Đàn bà nhìn đàn bà, có lúc còn kỹ lưỡng hơn đàn ông nhìn đàn bà.

Sau đó, nàng ta mới xoay qua nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng ta không phải là loại đàn bà lúc nào cũng mắc cỡ rụt rè, nhưng đưng phải cặp mắt như ưng của Tiêu Thập Nhất Lang, bất giác cũng cúi đầu xuống, ba phần thẹn thùng, bảy phần ngọt ngào, nói:

- Tiệp thiếp tên là Tô Tô, được sai đến đây phục thị hiền kang lệ.

Lại "hiền kang lệ".

Thẩm Bích Quân càng cúi đầu xuống thấp hơn, hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ giải thích.

Nhưng nếu Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đi giải thích, không chừng nàng lại cảm thấy thật thất vọng.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ nói:

- Không dám.

Tô Tô nói:

- Hai vị nếu có cần gì, xin hãy phân phó, nếu có điều gì muốn hỏi, xin hỏi tôi là xong.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu tôi hỏi, cô có chịu nói không?

Tô Tô ôm miệng cười nói:

- Chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ nói.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chúng tôi may được nhờ người cứu, nhưng lại không biết được cả người cứu mình là ai.

Tô Tô nói:

- Đó là công tử nhà chúng tôi, lúc mưa tạnh đi ra ngoài sân, vô ý gặp phải hai vị.

Nàng ta bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Công tử nhà chúng tôi thường thường không hay đi làm chuyện thiên hạ, có điều thấy hai vị không những lang tài nữ mạo, mà tình cảm thật là sâu đậm, dù đang hôn mê sắp chết, tay còn nắm chặt khư khư, không chịu buông ra ...

Nghe đến đây, gương mặt của Thẩm Bích Quân đã nóng ran lên.

May mà Tiên Thập Nhất Lang ngắt lời nàng ta, hỏi:

- Không biết tôn tính đại danh công tử là gì?

Tố Tố cười nói:

- Ông ta họ Thiên, chúng tôi là người hầu hạ, chỉ dám thưa là Thiên công tử, ai dám đi hỏi tên tuổi ông ấy?

Tiên Thập Nhất Lang nói:

- Thiên, có phải là chữ Thiên của thiên địa?

Tố Tố nói:

-- .

Tiên Thập Nhất Lang nói:

- Có họ như vậy sao?

Tố Tố cười nói:

- Người có họ có tên, là để cho người khác dễ dàng xưng hô, dễ dàng phân biệt, vậy thôi, chỉ cần anh bằng lòng, muốn họ gì đều được cả, phải không?

Tiên Thập Nhất Lang không nói gì.

Tố Tố càng cười ngọt ngào hơn, nói:

- Ví dụ như, nếu tôi hỏi quý tính đại danh hai vị, chắc hai vị không chịu đem tên thật ra nói tôi nghe, có phải không?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười nói:

- Thế không biết vị công tử họ Thiên này có chịu cho chúng tôi gặp mặt không nhỉ?

Tố Tố nói:

- Chịu chứ, có điều ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Có điều thế nào?

Tố Tố khoén miệng cười nói:

- Có điều đêm cũng khuya, ông ta đã ngủ rồi.

Bấy giờ Tiêu Thập Nhất Lang mới khám phá ra hai điều.

Phòng không có cửa sổ.

Có ánh sáng là nhờ trên vách có treo đèn bằng đồng.

Tố Tố nói:

- Công tử biết hai vị không phải là người tầm thường, vũ công lại rất cao, vì vậy hai ba lần dặn dò chúng tôi, ngàn lần vạn lần không được mạo mạn hai vị.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Nếu vũ công cao cường, thì không đến nỗi thê thảm như thế này.

Tố Tố chậm chậm nói:

- Anh bị bốn chỗ nội thương, hai chỗ ngoại thương, ngoại thương tuy không đến nỗi chết người, nhưng bốn chỗ nội thương, hình như bị Suất Bài Thủ, Kim Cương Chưởng đánh trúng, người thường bị một chưởng đã

khó sống, thế mà anh vẫn còn chịu được, nếu võ công không cao, chắc mệnh vận may mắn sao?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cô nương không những mắt sáng như sao, lại còn là một vị cao nhân, không thì làm sao biết được tôi bị loại chưởng lực nào đả thương.

Tố Tố cười ranh mãnh nói:

- Tôi chẳng biết tý gì cả, tôi chỉ nghe lóm người ta nói thôi.

Nàng ta tựa hồ như trốn tránh gì đó, vừa nói xong là quay đầu bước ra ngoài.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng ngăn cản, cũng chẳng hỏi theo.

Bấy giờ Thảm Bích Quân mới liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang, hỏi nhỏ:

- Anh xem cô ta ra sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Xem cũng không khó nhìn lắm, cũng không ngu.

Thảm Bích Quân cười nói:

- Không những không khó nhìn, mà còn đẹp quá thôi, chỉ nhìn cô ta, là biết chủ nhân thuộc loại người như thế nào rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm không nói.

Thảm Bích Quân lại nói tiếp:

- Tôi xem những người ở đây ai cũng có vẻ thần bí, không biết ông ta có hảo ý, hay có ác ý với chúng ta?

Bỗng nghe Tố Tố cười tươi nói:

- Nếu có ác ý, chỉ sợ hai vị chẳng còn sống tới bây giờ.

Thảm lót trên nền nhà vừa dày vừa mềm, đi không nghe tiếng bước chân.

Thẩm Bích Quân bắt giác đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Tố Tố đang cầm hai ly trà đi vào, vừa cười vừa nói:

- Công tử chúng tôi thật tình có hảo ý, nhưng nếu hai vị không muốn nhận, cũng không sao.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, hững hờ nói:

- Tính mạng chúng tôi vốn là do Thiên công tử cứu cho, ly trà này dù có thuốc độc, tôi cũng cứ uống cạn.

Y quả nhiên cầm ly trà lên, uống một mạch.

Tố Tố thở ra một hơi, nói:

- Hèn gì mà công tử trọng đãi hai vị đến thế, chỉ có chuyện uống trà thôi, cũng khó ai mà bì kịp.

Nàng ta nhìn Thẩm Bích Quân chậm chậm uống hết ly trà.

Nàng ta nhìn Tiêu Thập Nhất Lang ngã xuống trước, rồi Thẩm Bích Quân ngã xuống theo.

Nàng ta vẫn cười thật là ngọt ngào, dịu dàng nói:

- Tôi vừa mới nói, ly trà này có hiệu lực rất đặc biệt, các vị sẽ biết ngay bây giờ, tôi không nói dối đâu.

Hết chương 19